

ДЖУЛИАН БАРНС КАКВИ НЕЩА ЗНАЕШ

Превод от английски: Димитрина Кондева, —

chitanka.info

1

— Кафе за вас, дами?

И двете вдигнаха очи към келнера, но той вече навеждаше каничката към чашата на Мерил. Когато ѝ наля, премести поглед, но не към Джанис, а към чашата на Джанис. Тя я похлупи с длан. След всички тези години така и не разбра защо с появата на келнера американците моментално си поръчват кафе. Те пиеха горещо кафе, после студен портокалов сок, после още кафе. Ама че глупави навици.

— Не искате ли кафе? — попита келнерът, сякаш жестът ѝ не беше достатъчно красноречив.

Той беше препасал зелена престилка от лен, а по косата му имаше толкова гел, че си личеше къде е минало всяко зъбче на гребена.

— Ще пия чай. По-късно.

— „Инглиш Брекфаст“, „Ориндж Пекоу“, „Ърл Грей“?

— „Инглиш Брекфаст“. Но по-късно.

Келнерът се отдалечи, сякаш бе засегнат, и пак избегна зрителния контакт. Джанис не беше изненадана, а още по-малко обидена. Те бяха две възрастни жени, а той вероятно гей. Струваше ѝ се, че американските келнери стават все по-хомосексуални или поне по-открито го показваха. Може би винаги са си били такива. В края на краищата вероятно бяха подходящ персонал за самотни бизнесмени. Ако се предположеше, че самотните бизнесмени също са с обратни наклонности, което, призна си тя, невинаги беше вярно.

— Яйцата на очи ми изглеждат нелоши — каза Мерил.

— Яйца на очи звучи добре. — Но потвърждението на Джанис не означаваше, че ще си ги поръча. Според нея яйцата на очи се ядяха на обяд, а не сутрин. В това меню имаше много неща, които, ако питаха нея, не ставаха за закуска: гофрети, палачинки, арктическа камбала. Рибна закуска? Това не го разбираше. Навремето Бил обичаше пушена херинга, но Джанис му я разрешаваше само когато отсядаха в хотел. Умирисва кухнята, отсичаше тя. А и от нея цял ден се оригваш.

Което си беше най-вече, макар и не изцяло, негов проблем. Колко кавги бяха имали заради тая риба.

— Бил обичаше пушена херинга — каза тя с умиление.

Мерил я погледна, чудейки се дали не ѝ се губи логическата нишка в разговора.

— Ти, разбира се, не познаваш Бил — каза Джанис, сякаш се извиняваше, че съпругът ѝ е проявил наглостта да умре, преди да се запознае с Мерил.

— Скъпа моя — рече Мерил, — що се отнася до мен, на езика ми е все „Том това, Том онова“, трябва да ме прекъснеш, че започна ли, не млъквам.

Отново заразглеждаха менюто, след като се споразумяха донякъде за условията, при които ще премине закуската.

— Ние ходихме да гледаме „Тънка червена линия“ — каза Джанис. — Много ни хареса.

Мерил се зачуди кои може да са тези „ние“. Навремето това би означавало „аз и Бил“. А сега? Или Джанис просто си говореше по навик? Може би дори след трите години, откакто овдовя, не можеше да премине на „аз“.

— На мен не ми хареса — отсече тя.

— Ооо! — Джанис хвърли кос поглед към менюто, сякаш то щеше да ѝ подсказе нещо. — На нас ни се видя много добре направен.

— Да — каза Мерил. — Но аз го намирам за... ами за скучен.

— Ние пък не харесахме „Звезден глас“ — рече Джанис в старанието си да не остане по-назад.

— Ах, обожавам го.

— Право да ти кажа, отидохме само заради Майкъл Кейн.

— Ах, обожавам го.

— Дали е спечелил „Оскар“?

— Кой, Майкъл Кейн ли? За „Звезден глас“?

— Не, искам да кажа... за всичко.

— За всичките си роли? Според мен го заслужава. След толкова години.

— Да, след толкова години. Той трябва да гони нашата възраст.

— Така ли мислиш? — Според Мерил приятелката ѝ прекаляваше с разговорите за старостта или най-малкото за напредването на годините. Сигурно защото беше типична европейка.

— Е, и да е поизостанал малко, скоро ще ни настигне — каза Джанис.

И двете се замислиха над тези думи и после се разсмяха. Не че Мерил беше съгласна с тях, макар да ги преглътна заради шегата. Филмовите звезди имаха способността да не остаряват с нормалното темпо. И това нямаше нищо общо с пластичната хирургия. Просто някак си се задържаха на възрастта, когато си ги гледал за пръв път. Дори когато започваха да играят по-зрели герои, хората си имаха едно наум. Продължаваха да ги мислят за млади, играещи роля на старци, често пъти не много убедително.

Мерил обичаше Джанис, но я смяташе за малко старомодна. Държеше на сивото, бледозеленото или бежовото и беше оставила косата си със сиви кичури, но от това нямаше полза. Толкова естествено ѝ стоеше, че изглеждаше като боядисана. Дори този голям шал, забоден на рамото ѝ с небрежен замах, беше зеленикавосив, ей богу! Но категорично не вървеше на панталон, поне не на нейния. Жалко. Сигурно навремето е била симпатична. В никакъв случай красива, разбира се. Но симпатична, да. Хубави очи. Поне като се вгледаш в тях. Ала Джанис не правеше нищо, за да привлече внимание върху очите си.

— Това, което става на Балканите... ужас е — каза тя.

— Да. — Мерил отдавна бе престанала да чете тези страници на „Сън-Таймс“.

— Милошевич трябва да бъде вразумен.

— Не знам какво да мисля.

— Сърбите никога няма да си променят нрава.

— Не знам какво да мисля — повтори Мерил.

— Сещам се за Мюнхен.

Тези думи като че ли сложиха край на дискусиата. Напоследък Джанис често повтаряше „Сещам се за Мюнхен“, с което всъщност искаше да каже, че в ранното си детство е чувала възрастните да споменават Мюнхен като пресен пример за позорно предателство. Но не си струваше да се обяснява, за да не развали убедителността на изявлението.

— Аз май ще си поръчам само мюсли с плодове и ядки и препечен пълнозърнест хляб.

— Винаги това си поръчваш — отбеляза Мерил, макар и не раздразнено, а по-скоро снизходително.

— Да, но ми е приятно да си мисля, че мога да си поръчам нещо друго. — А и всеки път, когато ядеше мюсли с ядки, трябваше да внимава за разклатения си кътник.

— Е, аз мисля да си взема яйца на очи.

— Винаги това си поръчваш — отвърна Джанис. Яйцата запичаха, пушената херинга те караше да се оригваш, гофретите не вървяха за закуска.

— Ще го повикаш ли да дойде?

Типично за Мерил. Тя винаги пристигаше първа и избираше мястото, от което не можеш да уловиш погледа на келнера, без да си разтегнеш вратните жили. Така че на Джанис не ѝ оставаше друго, освен да помахва от време на време и да се мъчи да не изглежда засегната, когато келнерът показваше, че има по-важни неща за вършене. Подобно неудобство изпитваше при спирането на такси. Вече изобщо не те забелязват, мина ѝ през ума.

2

Всеки първи вторник от месеца се срещаха тук, в салона за закуска на „Харбървью“, сред забързани бизнесмени и разтакаващи се летовници. И в пек, и в дъжд, казваха си те. И небето да се продъни, и морето да ни залее, каквото и да става. Всъщност стана и нещо повече — оперираха тазобедрената кост на Джанис, а Мерил се подлъга да отиде на кошмарна екскурзия до Мексико с дъщеря си. Но извън това през последните три години срещите им бяха най-редовни.

— Вече съм готова за чая — каза Джанис.

— „Инглиш Брекфаст“, „Ориндж Пекоу“, „Ърл Грей“?

— „Инглиш Брекфаст“. — Каза го с нервна рязкост, което накара келнера да спре да оглежда масата. Беглото кимване от негова страна едва ли можеше да мине за извинение.

— Веднага пристига — каза той в крачка.

— Мислиш ли, че е вазелинче? — Джанис сама се зачуди защо се е постарала да избегне модерните думи, но, ако не друго, поне прозвуча по-ефектно.

— Изобщо не ме интересува — каза Мерил.

— Нито пък мен — каза Джанис. — Особено на моята възраст. Все едно, от тях стават много добри келнери. — Коего не беше вярно, затова тя добави: — Така казваше Бил. — Доколкото си спомняше, Бил не беше казвал нищо подобно, но посмъртната му подкрепа ѝ вършеше работа, когато се оплетеше.

Погледна към Мерил, която беше с винено сако върху лилава пола. На ревера ѝ имаше позлатена брошка с размерите на статуетка. Късо подстриганата ѝ сламеноруса коса беше неестествена и безпардонно неубедителна — коса, която просто заявяваше: с настоящата боя ви напомням, че навремето бях руса... малко или много. Беше по-скоро меморандум, а не цвят на коса, помисли си Джанис. Жалко за Мерил: тя, изглежда, не разбираше, че след определена възраст жените не бива повече да претендират, че са каквито някога са били. Трябваше да се подчиняват на времето.

Неутралност, умереност, достойнство, ето какво се изискваше от тях. Упорството на Мерил сигурно произтичаше и от факта, че е американка.

Ако имаха нещо общо помежду си — освен съдбата на вдовици, — то това бяха ниските кожени обувки със специални подметки против хлъзгане. Джанис ги откри в каталог за поръчки по пощата и за нейно учудване Мерил поиска същите. Чудесни бяха за мокри паважи, както се изразяваше Джанис, а тук, на северното тихоокеанско крайбрежие, валеше ужасно много. Постоянно я питаха дали времето не ѝ напомня за Англия и тя винаги отговаряше „Да“, винаги имайки предвид „Не“.

— Той не споделяше мнението, че такива хора трябва да служат във въоръжените сили, но не беше с предразсъдъци, това искам да кажа.

В отговор Мерил заби вилица в яйцето си.

— Когато бях млада, хората бяха далеч по-дискретни относно личния си живот.

— И аз — побърза да каже Джанис. — Имам предвид, когато и аз бях млада. Което ще да е било горе-долу по същото време. — Мерил я погледна и Джанис, прочела в очите ѝ укор, добави: — Макар и в друг край на света, разбира се.

— Том винаги казваше, че можеш да ги познаеш по походката. Не че ме засяга. — Май не беше точно така.

— Каква им е походката? — Задавайки този въпрос, Джанис сякаш си възвърна любопитството от младостта си, преди женитбата.

— Е, много добре знаеш.

Джанис впери очи в Мерил, която се зае с яйцата на очи. Ако това беше някакъв намек, тя не го схващаше. Не беше забелязала как ходи келнерът им.

— Не знам — каза тя, усещайки, че невежеството ѝ е неуместно, почти инфантилно.

С разперени пръсти, искаше да каже Мерил. Но вместо това в разрез с привычките си извърна глава и викна „Кафе!“, с което изненада и Джанис, и келнера. Вероятно търсеше нагледен пример.

Когато се обърна към масата, отново стана съдържана.

— Том беше в Корея — каза тя. — Получи медал за храброст, онзи с дъбовите листа.

— Моят Бил също служи във войската. Е, по онова време всеки го правеше.

— Толкова било студено, че оставиш ли канчето си с чая на земята, той се превръщал в кафяв лед.

— Пропусна Суецката криза. Беше в запаса, но не го мобилизираха.

— Толкова било студено, че трябвало да си потопиш бръснача в гореща вода, преди да го използваш.

— На него армията му харесваше. Той беше много общителен, моят Бил.

— Толкова било студено, че ако пипнеш танка, кожата ти се свличала.

— Може би по-общителен от мен, трябва да си призная.

— Дори бензинът замръзвал. Бензинът.

— В Англия имахме една страшно студена зима. Точно след войната. През четирийсет и шеста, мисля, а може и седма да е било.

Мерил внезапно се подразни. Какво общо имаха неволите на Том със студа в Европа? Ама наистина!

— Как е мюслито ти?

— Твърдо е за моите зъби. С този разклатен кътник. — Джанис извади един лешник от купичката си и почука с него по ръба ѝ. — Прилича малко на зъб, нали? — Глупавото ѝ хихикане още повече подразни Мерил. — Какво мислиш за металокерамиката?

— Том си умря с всичките зъби в устата.

— И Бил така. — Това беше много далеч от истината, но ако беше казала по-малко, щеше да е предателство спрямо него.

— Не могли да забият лопата в земята, да погребат умрелите.

— Кой не могъл? — Под втренчения поглед на Мерил Джанис се досети. — Да, разбира се. — Усещаше пристъп на паника. — С гробове или не, мисля, че в някакъв смисъл не е било важно.

— В какъв смисъл?

— О, няма значение.

— В какъв смисъл? — Мерил обичаше да казва — на себе си и на другите, — че макар да не ѝ допадаха разногласията и острият тон, държеше нещата да се назовават точно.

— В такъв, че... ами хората, които е трябвало да погребат... ако е било толкова студено... разбираш какво искам да кажа.

Мерил разбираше, но предпочете да остане непреклонна.

— Истинският войник винаги погребва своите мъртви. Трябва да го знаеш.

— Да — каза Джанис, която си спомни филма „Тънка червена линия“, но не пожела да го спомене. Странно, че Мерил бе решила да се държи като някаква надута вдовица на военен. Джанис знаеше, че Том просто е бил мобилизиран. Тя знаеше едно друго за него. Какво говореха в лагера. Какво видя със собствените си очи.

— Аз, разбира се, не познавам мъжа ти, но всички говореха за него със суперлативи.

— Том беше чудесен — каза Мерил. — Оженихме се по любов.

— Чувала съм, че бил всеобщ любимец.

— Любимец ли? — Мерил повтори думата, сякаш беше крайно неуместна в дадения случай.

— Така разправят.

— Човек трябва да гледа бъдещето — каза Мерил. — Да го гледа с широко отворени очи. Няма друг начин. — Това ѝ беше казал Том, когато умираше.

По-добре да гледаш бъдещето, отколкото миналото, помисли си Джанис. Наистина ли нищичко не подозираше? Внезапно си спомни гледката от прозореца на една тоалетна — зад живия плет един мъж с почервеняло лице сваля ципа си, една жена го отблъсква с ръка, мъжът натиска надолу главата ѝ, жената се дърпа, карат се като в пантомима, докато глъчката от празненството ехти под нея, мъжът склепва врата на жената, натиска я надолу, жената се изплюва върху члена му, мъжът я удря по темето, всичко за двайсетина секунди, сцена на похот и гняв, двамата се разделят, героят от войните, любещият съпруг и прословутият сваляч си вдига ципа, някой натиска бравата на тоалетната, Джанис замаяна слиза в залата и моли Бил веднага да я закара у дома, Бил коментира цвета на лицето ѝ и го отдава на някоя и друга чаша в повече, която сигурно е гаврътнала, без да я забележи, Джанис му се сопва в колата, после се извинява. През годините се насилваше да забрави тази сцена, избутваше я назад в съзнанието си, сякаш по някакъв начин бе свързана с нея и Бил. После, след като Бил почина и тя се запозна с Мерил, имаше друга причина да я забрави.

— Казаха ми, че никога няма да преживея смъртта му. — На Джанис ѝ се стори, че тонът на Мерил е отвратително самодоволен. —

Самата истина. Никога няма да я преживея. Нашето беше брак по любов.

Джанис намаза с масло една препечена филийка. Тук поне не ти поднасяха хляба намазан както на други места. Още един американски обичай, с който не можеше да свикне. Опита се да развинти капачето на бурканче с мед, но китките ѝ бяха слаби. После се помъчи да отвори къпиновото желе и претърпя същия неуспех. Мерил сякаш не забелязваше. Джанис напъха в устата си триъгълната филийка.

— Трийсет години Бил не погледна друга жена. — Избълва наслоилата се агресивност подобно на оригване. Предпочиташе да се съгласява със събеседниците си и се опитваше да е мила с тях, но понякога напрежението от това усилие я подтикваше да изрече нещо, което я изненадваше. Не самото нещо, а фактът, че го казва. Неспособността на Мерил да реагира я нахъси още повече. — Трийсет години Бил не погледна друга жена.

— Убедена съм, че е така, скъпа.

— Когато почина, бях съкрушена. Съсипах се. Почувствах, че животът ми е свършил. И наистина. Гледам да не се самосъжалявам, старая се да се развличам, не, по-точно казано, да се разсейвам, но аз си знам какво ми е. Животът ми мина и аз съм го погребала.

— Том често ми казваше, че само като ме види насреща си, сърцето му запява.

— Бил нито веднъж не забрави годишнината от сватбата ни. Нито един път за трийсет години.

— Том беше измислил нещо безкрайно романтично. Отиваме за уикенда на планина и в хотела се регистрираме с фалшиви имена. Записваме се като Том и Мерил Хъмфри или Том и Мерил Карпентър, или Том и Мерил Деливио и се представяме така през целия уикенд, а на тръгване той плаща в брой. Това ни създаваше... тръпка.

— Една година Бил се престори, че е забравил. Не ми поднесе цветя сутринта, каза ми, че ще работи до късно и ще хапне набързо на бюрото си. Постарах се да не мисля за това, но малко ми се развали настроението и ето че някъде следобед ми позвъниха от таксиметровата фирма да проверят важи ли поръчката за седем и половина до Френския ресторант. Представяш ли си? Беше предвидил дори това да имам няколко часа на разположение. И беше успял тайно

да си занесе в службата най-хубавия костюм, да се преоблече след работа. Беше невероятна вечер! Ааах!

— Като тръгнах за болницата, винаги се издокарвах. Казвах си, Мерил, все едно колко се окайваш, постарай се да изглеждаш такава, за която си струва Том да живее. Дори си купувах нови тоалети. А той: „Душичко, тази дреха не съм я виждал, нали?“ И ми се усмихваше.

Джанис кимна, представяйки си сцената по-различно: свалячът на базата на смъртно легло, виждащ, че жена му пилее пари за нови дрехи, да се издокара пред някой, който ще го замести. В мига, когато тази мисъл ѝ хрумна, тя се засрами и побърза да каже:

— Бил ми обеща, че ако има начин да ми прати вест... от онзи свят, ще го открие. Все някак щял да ми се обади.

— Лекарите ми казаха, че не са виждали друг човек, който да се бори толкова дълго със смъртта. За това се искало голям кураж. Има медал за храброст, отвърнах им аз.

— Но предполагам, че дори да се е опитвал да ми прати вест, не съм успяла да разпозная формата, под която е дошла. С това се успокоявам. Макар че мисълта за Бил, който се мъчи да се свърже с мен и вижда, че не го разбирам, е направо непоносима.

Сега пак ще подхване глупостите за прераждането, помисли си Мерил. Как всички се завръщаме като катерички. Виж какво, мойто момиче, мъжът ти не само е мъртъв, ами и когато беше жив, ходеше с разперени пръсти, схващаш ли? Не, вероятно не схващаше. В базата мъжът ти беше известен като дребния английски педал в администрацията. Беше лява резба, ясно? Не че някога щеше да ѝ го каже в лицето. Въпросът беше много деликатен. Джанис щеше да се съсипе.

Странно чувство. Знаейки истината, Мерил имаше усещане за превъзходство, но не и за власт. Помисли си, ето сега, когато онзи дребен педал, мъжа ѝ, го няма, някой трябва да се грижи за нея и доброволката май си ти, Мерил. Понякога тази жена може да ти изпили нервите, но Том нямаше да има нищо против да ѝ помогнеш.

— Още кафе, дами?

— За мене нов чай, ако обичате.

Джанис очакваше да ѝ предложат за пореден път избор между „Инглиш Брекфаст“, „Ориндж Пекоу“ и „Ърл Грей“. Но келнерът

просто прибра миниатюрната каничка, която американците чудно как смятаха достатъчна за сутрешния чай.

— Как е тазът ти? — попита Мерил.

— О, много по-лесно ходя вече. Добре, че се реших.

Когато келнерът се върна, Джанис погледна каничката и каза рязко:

— Искан нов чай.

— Моля?

— Казах, че искам нов чай. Не ви помолих само за още топла вода.

— Моля?

— Това — каза Джанис и посегна към жълтия етикет, който висеше изпод похлупачето — е същата стара торбичка. — Тя изглежда гневно високомерния младеж. Беше сърдита не на шега.

После се зачуди защо той се намуси толкова и защо Мерил внезапно прихна, вдигна чашката с кафе и каза: „Наздраве за теб, скъпа моя.“

Джанис взе своята празна чаша и те се чукнаха, изтръгвайки от порцелана глухо, неотекващо тракване.

3

— За колена при него и никъде другаде. Тя седна зад волана още на третия ден.

— Много бързо — каза Мерил.

— Онзи ден срещнах Стийв.

— И?

— Зле е.

— Със сърцето, нали?

— И ужасно е напълнял.

— Това е лошо.

— Мислиш ли, че има връзка между сърцето и сърцето?

Усмивайки се, Мерил поклати глава. Каква чудачка беше тази Джанис. Никога не знаеш в каква посока ще скочи.

— Не вдявам, Джанис.

— Добре де, мислиш ли, че можеш да получиш сърдечен пристъп от влюбване?

— Не знам. — Позамисли се. — Но знам едно друго нещо, от което можеш да го получиш. — Джанис я погледна недоумяващо. — Като Нелсън Рокфелер.

— Той какво?

— Така е умрял.

— Как така?

— Казват, че работел до късно над една книга за изобразителното изкуство. Но аз изобщо не го вярвам. — Мерил изчака да се убеди, че Джанис се досеща.

— Какви неща знаеш, Мерил. — И аз какви неща знам.

— Да, какви неща знам...

Джанис побутна закуската да освободи място за лактите си. Половин купичка мюсли и препечена филийка. Две чаши чай. Напоследък толкова бързо отделяше течностите, които изпиваше. Погледна насреща към Мерил с клонестия нос и неубедително русата коса. Тя й беше приятелка. И заради това Джанис щеше да й спести

нещата, които знаеше за ужасния ѝ съпруг. Добре, че се запознаха чак като вдовици. Бил щеше да се погнуси от Том.

Да, тя ѝ беше приятелка. И все пак... Не ѝ ли беше по-скоро съюзница? Както навремето, когато животът ѝ започваше. Като дете си мислиш, че имаш приятели, но всъщност те са ти само съюзници — хора на твоя страна, които се грижат за теб, докато пораснеш. После — в нейния случай — те си отидоха, тя вече беше голяма и се появиха Бил и децата, децата напуснаха, Бил умря. А после? Пак бяха нужни съюзници, хора, които да се грижат за теб до края. Съюзници, които помнеха Мюнхен, старите филми, все още ненадминати, дори да се мъчиш да харесаш новите. Съюзници, които ти помагат да се справиш с данъчните декларации и ти отварят бурканчетата с мармалад. Съюзници, които се притесняват за парите като теб, макар да подозираш, че някои от тях имат повече, отколкото дават да се разбере.

— Ти чу ли, че в Станхоуп са удвоили депозита? — попита Мерил.

— Не, колко е сега?

— Хиляда на година. А беше петстотин.

— Е, вярно че мястото е хубаво. Но стаите са много малки.

— Те навсякъде са малки.

— А на мен ми трябва две стаи. Една не ми стига.

— Всеки се нуждае от две стаи.

— Стаите в Нортън са големи. И е в центъра на града.

— Но разправят, че там ходят големи досадници.

— И аз така чух.

— Уолингфорд не ми допада.

— И на мен не ми допада Уолингфорд.

— Май ще трябва да се спра на Станхоуп.

— Ако току-така вдигат двойно депозита, откъде си сигурна, че няма да вдигнат и таксите тъкмо когато се нанесеш?

— Там, където е Стийв, са измислили добра схема. Молят те да изпратиш писмо с какво можеш да си от полза — например да закараш някого до болницата, да сглобиш етажерка или да попълваш данъчни декларации.

— Чудесна идея.

— Доколкото не ставаш прекалено зависим от други хора.

— А не бива.

— Уолингфорд не ми допада.

— Уолингфорд не ми допада.

Погледнаха се сговорчиво.

— Келнер, ще разделите ли сметката?

— О, ние можем и сами да я разделим, Мерил.

— Но аз ядох яйца.

— О, я стига глупости. — Джанис извади десетдоларова банкнота. — Това достатъчно ли е?

— Пада се по дванайсет, ако ще делим по равно.

Типично за Мерил. Дяволски типично. При всичките пари, които ѝ е оставил свалячът. Хиляда долара годишно само да е в списъка на чакащите ѝ се виждаха нищо пари. Да не говорим, че и сок пи, освен че яде яйца. Но Джанис просто отвори портмонето си, извади две банкноти по един долар и каза:

— Да, по равно.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.